

Ugrabljeni kraljevič (Pravljica)

13.

Ko sta se Tonček in Francka po prestanem strahu zavedla, se je jadrnica že oddaljevala od obale.

Princ je še vedno božal in ljubkoval svojo prijateljico, ki je že tako dolgo ni videl in jo je zdaj na tako čudežen način spet našel.

»Ali je to opica, o kateri si nama pravil?«, je vprašal Tonček princa.

»Da, to je opica Diki.«

Tonček je pogladil z roko zvesto živalco, ki se mu — za čuda — ni zoperstavila, kakor vsakemu nepoznanemu. Gotovo je čutila v Tončku prijatelja svojega gospoda.

Francka se je stiskala k bratcu. Bilo jo je strah temnega morja, noči; bala se je, da se vsak hip prekucne gugajoči se čoln in potegne voda vse skupaj v brezdanje globočine.

Tončku samemu je bilo tesno pri srcu, ko je videl, da je njegova sestra vsa obupana. Dajal si je poguma in tolažil Francko.

Princ Fernando pa je bil po tem čudnem srečanju z opico Diki tako izven sebe, da je pozabil na vse nevarnosti, ki jih še čakajo na nemirnem morju.

In spet je vprašal Tonček:

»Kako neki te je mogla opica najti tako daleč od doma — preko morja. To se mi zdi skoraj nemogoče, Fernando?«

Princ se je zdrznil. Mahoma mu je postalo vse jasno, na kar v prvem presenečenju ni mislil.

Ladja »Abduraman« mora gotovo biti kje v bližini obale.

Opica Diki je bila najbrže na ladji; iz dolgočasja, ali pa, ker je zagledala na otoku kako svojo sorodnico, si je privoščila nočni izprehod po otoku.

In tako je po srečnem naključju našla svojega gospodarja.

Z boleznim glasom je vzkliknil princ:

»Ah, zakaj smo krenili na morje! Vojaki mojega očeta so se gotovo izkricali na otokih, da se maščujejo nad morskimi roparji in me rešijo.«

»Kako pa to veš?«

Princ je pokazal na opico Diki.

»Poglej, ta mi je prišla nehote naznanit to veselo, a zdaj zame žalostno novico.«

Tonček, vedno srčen, vesel dečko, je postal ves potr. Zavedal se je, v kakšno nevarnost je spravil s svojim nepremišljenim načrtom princa, sestrico in sebe.

Ta mala orehova lupina, sredi temne noči, na odprtem, razburkanem morju!

Veter je postajal čimdalje močnejši, nebo se je prepreglo z oblaki, blisk je sledil blisku, grmenje je prihajalo vedno bliže.

Vse je kazalo, da se bliža vihar.

Uboga Francka je od prevelike telesne in duševne zmučenosti na dnu jadrnice zaspala. Tonček se je čutil nekoliko olajšanega. — Vsaj ne bo gledala te grozote na morju, — si je mislil, podložil ji je pod glavo culo in jo pobožal po licih.

»Tonček,« je zaklical princ, »sne-niva jadro, mogoče se nam posreči, obrniti čoln nazaj proti obali.«

Toda zaman je bil ves trud.

Veter je podil jadrnico naprej. Valovi so postajali vedno višji, ladjica je plesala po njih kakor kos trhlega lesa.

Svetle ognjene kače so v presledkih spajale nebo z morjem, grom se je valil preko neba, bučalo, ječalo je morje, veter je žvižgal in tulil, strele so švigale po zraku — vihar je pričel divjati v vsej svoji silovitosti.

Nenadoma je zaškripal jambor, veter se je zagnal z vso silo vanj. Les se je s silnim truščem prelomil, veter je odnesel bela, premočena jadra.

Ah, ubogi mali begunci!

Vsi premočeni, zmučeni in obupani, z grozo v očeh, so se tiščali drug drugega.

Opica je zlezla pod klop na sprednjem koncu jadrnice.

Napol nezavestni otroci niso imeli druge misli, kakor samo to, kdaj jih bo pokopalo morje v svoje globine.

In v tej največji stiski se jih je spomnilo — materino srce.

To zlato srce, ki vidi skozi najdebelejše zidovje, ki zasluti vsako zlo iz daljave.

Lahna meglica je ovila jadrnico, plesočo po divjih valovih.

In iz te meglice je plaval glas proti nebu, poln ljubezni in usmiljenja, glas materinega srca:

— Gospodar življenja in smrti, krotilec besnečih morskih valov, ne dopusti, da bi ta nedolžna srca postala žrtev morskih globin; reši jih, Gospod, reši ta mlada življenja in pripelji jih v naročje domovine...

Vihar pa je pel svojo mogočno pesem naprej, naprej...

(Dalje prihodnjič.)

Ivan Čampa

Tiho, tiho pada sneg . . .

*Tiho, tiho pada sneg.
Po cestah hodijo ljudje
in se v dve gube drže;
na ustih jim zamrl je smeh.*

*Steklene oči, neobriti obrazi,
strgani čevlji, oguljene suknje,
na kolenih gole luknje —
tako berači tavajo v mrazi.*

*Tiho, tiho pada sneg.
Po cestah hodijo ljudje
in se v dve gube drže;
na ustih davno jim zamrl je smeh.*